

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

Tweede zondag van de advent

Jesaja 40, 1-5.9-11 • Psalm 85 • Tweede Brief van Petrus 3, 8-14 • Marcus 1, 1-8

Wachten, verwachten, verwacht worden

WACHTEN, verwachten, en verwacht worden. Ziedaar de drie dimensies van de adventstijd.

Wachten. Wie weet beter wat wachten betekent, dan iemand die in een ziekenhuis verblijft? Je doet eigenlijk niets anders: wachten tot ze 's ochtends met de thermometer komen, wachten op het zoutloze morgenmaal, wachten op de sliert dokter en assistenten. Tevergeefs wachten op een aperitiefje, maar wél op een zoutloos middagmaal. Wachten op bezoek of wachten tot het bezoek weggaat, wachten op je slaappilletje, enzovoort. Zieken moeten veel wachten, anderen ook. Aan de kassa van de supermarkt bijvoorbeeld, in de post. En dan zie je hoe iemand *voorkruipt*. Iemand met een lange arm, iemand met voorspraak, die meteen wordt ontvangen door de dokter of door de schepen van Openbare Werken. Wat kun je eraan doen? Protesteren. Inderdaad, als je durft, als je mag.

Er zijn mensen die niet durven en niet mogen protesteren: arme mensen, mensen zonder lange arm, vreemdelingen, illegalen. En arme landen, in de lange rij bij de Verenigde Naties of bij de Europese Commissie. Eindeloos, vaak nodeloos en nutteloos wachten.

In de advent denken we aan die armen, zonder lange arm, aan al die duizenden korte armen, te korte armen. Welzijnszorg. Volgende week collecte.

Advent is wachten. Advent is ook verwachten. Verwachten is iets helemaal anders dan wachten. In zijn boekje *De kleine prins* schrijft Antoine de Saint-Exupéry over de vos die wacht op zijn vriendje, de kleine prins. Dat is verwachten. De vos zegt aan de kleine prins: „Kom op de afgesproken tijd, niet onverwacht. Als je bijvoorbeeld om 4 uur 's middags komt, begin ik om 3 uur al gelukkig te worden. Hoe later het wordt, des te gelukkiger voel ik me. En om 4 uur word ik al onrustig. Zo zal ik de waarde van het geluk leren kennen! Maar als je op een willekeurige tijd komt, dan weet ik nooit hoe laat ik mijn hart klaar moet maken.”

Dat is wonder: iemand verwachten is een heel mooie tijd en intussen zet je de tafel en steek je kaarsjes aan, en vooral: „Ik verlang naar je komst en mijn hart popelt.” We kennen dat allemaal, als we echte vrienden verwachten, of onze kinderen, of onze ouders. En wie weet dat beter dan een moeder in verwachting. Het gelukkige wachten kan niet op.

Wachten is hopeloos. Verwachten is hoopvol.

Onze kleine prins, Jezus komt ook, over tweeënhalve week. Nieuw leven. Hij komt voor de 2.008ste keer. Advent, *adventus*, betekent 'komst'. Vervoeg het werkwoord *advenire* in alle tijden. Jezus kwam, ruim tweeduizend jaar geleden. Hij komt nu, dit jaar opnieuw, in ons leven. Jezus zal blijven komen, steeds opnieuw. Tot wij bij Hem zijn. Dus kaarsjes en een lege kribbe klaarzetten. En misschien een bord te veel voor een arme die zo lang gewacht heeft en onverwachts komt. Maar vooral, zelf een kribbetje worden. Een plaats waar armen en kleinen verwacht worden.

Want er is nog een derde stapje. Wachten, verwachten en... verwacht worden. Advent is herinneren – zich her-inneren – dat we verwacht worden. Her-inneren is trouwens ook zo'n adventswoord: even van binnen leven. Wij verwachten niet enkel iemand, we worden door iemand verwacht. Ons leven loopt niet te pletter. Na dit leven vallen we niet in een bodemloos gat. We vallen in Iemands armen, iemand die ons verwacht. In de armen van onze overleden ouders, in de armen van onze overleden partner, in de armen van ons overleden kindje. Zij wachten ons op, als ambassadeurs van Jezus, die heel wijd zijn armen spreidt. In het eucharistische gebed XI versie C staat het zo mooi: „Vader, vervul onze levenslange hoop: dat we ooit overvloedig mogen leven, samen met Maria, met de heiligen en met al diegenen die U en ons genegen zijn.” Die hoop wordt vervuld. We zijn verwacht. We zullen in een kribbe vallen. Ze staat klaar. En Maria en Jozef ook en onze geliefden als de os en de ezel met hun warme adem. Re-animatie voorgoed.

Advent: in solidariteit met de korte armen wachten, een klein prinsje verwachten en verwacht worden door de Grote Prins, Jezus. In verwachting zijn.

*Advent is een tijd van verwachting
dat mensen in elkaar Gods oproep
tot verbondenheid zouden ontdekken
opdat allen zouden leven in vrede.*

*Advent is een tijd van verwachting
dat armen, vluchtenden, rechtelozen
bij rechtschapenen gehoor zouden vinden
opdat zij niet langer 'on-' mensen zouden zijn.*

Uit *Contactbrief KMS*, Antwerpen, december 2005

KRIS DEPOORTERE

TWEEDE ZONDAG VAN DE ADVENT

7 december 2008

Eerste lezing *Jesaja 40, 1-5.9-11*

„Troost, troost toch mijn Stad,” zegt uw God, „spreek Jeruzalem moed in, roep haar toe dat haar straf tijd voorbij is, dat haar ongerechtigheid vergeven is, dat zij van Gods hand haar zonden dubbel betaald heeft gekregen.”

Een stem roept: „Baan de Heer een weg in de steppe, effen voor onze God een heerbaan in de woestijn, elk dal moet gevuld, elke berg en heuvel geslecht worden, alle oneffenheden moeten vlak, de rotsmassa's een vallei worden. En verschijnen zal de glorie des Heren en alle vlees zal daarvan getuige zijn: de mond des Heren heeft het gezegd!”

Beklim de hoogste berg, gij Sion, vreugdebode, verhef krachtig uw stem, Jeruzalem, vreugdegezant, verkondig het luid, ken geen vrees, roep tot de steden van Juda: „Uw God is op komst! Zie, God de Heer komt met kracht, zijn arm voert de heerschappij; zijn loon komt met Hem mee, zijn beloning gaat voor Hem uit. Als een herder zal Hij zijn schapen weiden, in zijn armen ze samenbrengen, de lammeren dragen tegen zijn boezem, de schapen met zachte hand geleiden.”

Tweede lezing *Tweede Brief van Petrus 3, 8-14*

Dierbaren,

Eén ding mag u niet ontgaan: voor de Heer is één dag als duizend jaren en duizend jaar als één dag. De Heer talmt niet met zijn belofte zoals sommigen menen, maar Hij heeft geduld met u, daar Hij wil dat allen tot inkeer komen en niemand verloren gaat. Maar de dag des Heren zal komen als een dief. Dan zullen de hemelen dreunend vergaan en de elementen door vuur worden verteerd; en de aarde en de daden op aarde verricht zullen zich bevinden voor Gods oordeel.

Wanneer alles zo vergaat, hoe moet gij dan uitmunten door een heilig leven en innige vroomheid, de komst verwachtingend en verhaastend van de dag Gods, waardoor de hemelen in vlammen zullen opgaan en de elementen wegsmelten in de vuurgloed. Maar volgens zijn belofte verwachten wij nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, waar gerechtigheid zal wonen.

In deze verwachting, geliefden, moet gij u beijveren onbevlekt en onberispelijk voor Hem te verschijnen, in vrede met God.

Evangelie *Marcus 1, 1-8*

Begin van de Blijde Boodschap van Jezus Christus, de Zoon van God. Zoals er geschreven staat bij de profeet Jesaja: Zie, ik zend mijn bode voor u uit die voor u de weg zal banen; een stem van iemand die roept in de woestijn: „Bereidt de weg van de Heer, maakt zijn paden recht.”

Zo trad Johannes op in de woestijn en doopte; hij preekte een doopsel van bekering tot vergiffenis van zonden. Heel de landstreek Judea en alle inwoners van Jeruzalem trokken naar hem uit en lieten zich door hem dopen in de rivier de Jordaan, terwijl zij hun zonden beleden.

Johannes ging gekleed in kameelhaar met een leren gordel om zijn lendenen; hij at sprinkhanen en wilde honing. Hij predikte: „Na mij komt die sterker is dan ik, en ik ben niet waardig mij te bukken en de riem van zijn sandalen los te maken. Ik heb u gedoopt met water, maar Hij zal u dopen met de heilige Geest.”